

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **Moravian Premium Care a.s.**, se sídlem Plaská 622/3, Praha 5, zastoupeného Mgr. Richardem Kolibou, advokátem se sídlem nám. Svobody 527, Třinec, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2024, č. j. MZDR 7927/2024-3/OLZP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2025, č. j. 11 Ad 18/2024 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Státní ústav pro kontrolu léčiv (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 2. 2. 2024 uznal žalobce vinným za spáchání trvajícího přestupku podle § 8a odst. 3 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), a uložil mu pokutu ve výši 250 000 Kč. Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že jako zpracovatel reklamy zveřejnil v říjnu roku 2015 a v lednu roku 2019 na svých webových stránkách dva články nadepsané jako „„Infuzní terapie vitamínem C nastartuje Vaši imunitu“, v nichž nepřímo propagoval humánní léčivý přípravek VITAMIN C INJEKTOPAS (dále jen „Vitamin C Injektopas“),

jehož výdej je vázán na lékařský předpis. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný rozhodl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím tak, že drobně změnil výrok I. (doplnil římskou číslici I.), věcně se však se závěry správního orgánu prvního stupně ztotožnil, a proto odvolání ve zbytku zamítl a rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou městský soud neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Soud potvrdil závěr žalovaného, že se žalobce dopustil nezákonného zpracování reklamy ve smyslu § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy. Sdělení zveřejněná na webových stránkách žalobce měla reklamní (propagační) účel, což bylo zřejmé z jejich grafické úpravy (tučně zvýrazněné byly zejména informace o následcích nedostatku vitamínu C) a především z jejich obsahu. Články vytvářely dojem, že infuzní terapie vitamínem C je účinnou léčbou řady vážných onemocnění včetně různých rakovinových nádorů a je vhodná při výskytu celé řady zdravotních problémů, které jsou v populaci široce rozšířeny. V závěru navíc články uváděly, že žalobce pacientům podání infuze zajistí, což svědčí o tom, že se nejedná o pouhou informaci o teoretických výhodách infuzní terapie vitamínem C. Není přitom rozhodující, že terapii neposkytoval přímo žalobce, nýbrž spolupracující zdravotnické zařízení. Články tedy neobsahovaly toliko čistě objektivní informace o přípravku, a proto se dle soudu nejedná o zákonem dovolené šíření informací o infuzích vitamínu C. Krajský soud rovněž potvrdil, že žalobce se dopustil přestupku i přesto, že v posuzovaných sděleních nebyl zmíněn konkrétní léčivý přípravek, neboť bylo nepochybné, že se jedná o přípravek vázaný na lékařský předpis.

[4] Dále městský soud uvedl, že zákaz reklamy sice představoval zásah do svobody projevu žalobce, jednalo se však o omezení projevu mající legitimní důvod (především ochranu veřejného zdraví), který zákon o regulaci reklamy předvídá, a který je ve vztahu k chráněnému legitimnímu cíli přiměřený.

[5] Jako důvodnou neshledal soud ani žalobní námitku týkající se nepřiměřenosti uložené pokuty. Správní orgány se zabývaly přitěžujícími i polehčujícími okolnostmi; odůvodnění výroku o uložení pokuty naplňuje kritéria zákonnosti a přezkoumatelnosti. Výši uložené pokuty nepovažoval soud za zjevně nepřiměřenou.

II. Důvody kasační stížnosti, vyjádření žalovaného, replika

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel zpochybnil závěr soudu, že zpracoval a zveřejnil reklamu na humánní léčivý přípravek, jehož výdej je vázán na lékařský předpis. Soud i správní orgány založily svou argumentaci na stěžejním závěru, že stěžovatel formou nepřímého odkazu na přípravek Vitamin C Injektapas činil reklamu na tento přípravek, přičemž se jedná o jediný léčivý přípravek obsahující vitamín C ve formě koncentráту pro infuzní roztok, který je v ČR registrován, a nemohlo tak dojít k záměně s jiným léčivým přípravkem.

pokračování

Nesprávnost tohoto závěru tkví zejména v tom, že správní orgány fakticky odsunuly do pozadí vlastní obsah a účel zveřejněného sdělení a dovozují jeho (zakázaný) reklamní charakter pouze z toho, že v ČR není jiný registrovaný humánní léčivý přípravek než právě Vitamin C Injektapas. Žalovaný tedy dovodil protiprávní jednání stěžovatele nikoliv z jeho jednání, ale z objektivních skutečností existujících nezávisle na něm, tedy na počtu registrovaných přípravků.

[8] Městský soud, stejně jako správní orgány, za pomoci argumentu „nepřímým odkazem“ nepřipustně rozšířil výklad zákonné definice reklamy dle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy tím, že opustil požadavek na konkrétnost předmětu reklamy jako podstatné náležitosti subjektivní stránky jednání osoby, které je reklamní sdělení přičítáno. Na tom nic nemění ani odkaz na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 5. 5. 2011 ve věci C 316/09, *MSD Sharp & Dohme*, který není na nyní posuzovanou věc přílehlavý. Nedostatek argumentace soudu i správních orgánů by dle stěžovatele vynikl v alternativní situaci, v níž by na českém trhu existovalo více registrovaných přípravků vitamínu C pro infuzní podání. Pak by již nebylo možno argumentovat „nepřímým odkazem“ na registr léčivých přípravků.

[9] Postavení stěžovatele jako poskytovatele zdravotních služeb a jeho legitimní zájem na šíření osvěty stran dostupných terapeutických postupů by mělo být vnímáno v kontextu judikatury Nejvyššího právního soudu, s ohledem na ústavně konformní interpretaci zákona o regulaci reklamy. Dle stěžovatele mělo v dané situaci převážet jeho právo na svobodu projevu. Je přitom třeba vzít v potaz, že veřejnost nemá přístup k léčebným přípravkům na předpis, nýbrž o jejich nasazení vždy rozhoduje lékař. Je tak minimálně nepřesný závěr městského soudu, že veřejnost by se mohla vlivem posuzovaných sdělení „domáhat“ podání léčivého přípravku.

[10] Nakonec stěžovatel namítl, že uložená sankce je neadekvátní okolnostem případu. Městský soud se v tomto ohledu nevypořádal s žalobní námitkou spočívající v tom, že se žalovaný nedostatečně zabýval kritériem intenzity skutkových okolností, s jakou došlo v posuzované věci k porušení právem chráněných hodnot a zájmů; hlavním kritériem není skutková podstata deliktu. Posouzení městského soudu je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s rozsudky sp. zn. 4 As 51/2007 a sp. zn. 9 As 53/2008.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti vznáší totožné námitky jako v žalobě. Zdůraznil, že reklama na léčivé přípravky, jejichž výdej je vázán na lékařský předpis, zaměřená na širokou veřejnost, je zakázaná. V dané případě se jednalo o nepřímý odkaz na konkrétní léčivý přípravek Vitamin C Injektapas. Stěžovatel, jakožto profesionální poskytovatel zdravotních služeb, si měl být vědom skutečnosti, že léčivé přípravky k infuznímu podání lze vydávat pouze na lékařský předpis. Svoboda projevu stěžovatele zde byla omezena na základě legitimního důvodu pro zákaz reklamy. Pokud jde o přiměřenost uložené sankce, správní orgán prvního stupně se ve svém rozhodnutí zabýval přítěžujícími i polehčujícími okolnostmi, které konkrétní případ a výši pokuty individualizují. Žalovaný tedy navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

[12] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které zmínil, že je zcela běžnou podnikatelskou praxí publikovat informační sdělení popisující teoretické výhody infuzní terapie, a to nejen vitamínem C, bez jakékoliv zmínky o konkrétním produktu, jak v minulosti učinil stěžovatel. Odkázal také na webové stránky jiného poskytovatele zdravotní péče, které rovněž popisují výhody intravenózní vitamínové terapie. Nad rámec uvedeného dodal, že rovněž celostátní média s absolutně nesrovnatelným dosahem s webovými stránkami stěžovatele šíří články se shodným obsahem jako posuzovaná sdělení stěžovatele (viz např. článek na webu www.novinky.cz). Logikou žalovaného by tedy stejně jako stěžovatel měl být postihnut také kterýkoliv autor daných článků, stejně jako vydavatelství, které dané články zveřejnilo. Stěžovatel znovu zopakoval, že jeho záměrem bylo šíření osvěty. Uložená sankce měla zohledňovat přítěžující a polehčující okolnosti. Není zřejmé, proč žalovaný upřednostnil vyšší pokutu, v rozhodnutí žalovaného chybí přesvědčivé odůvodnění, proč nebyla uložena pokuta nižší.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Nejprve se kasační soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které by případně musel přihlédnout z úřední povinnosti (viz § 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, jak je stanovuje setrvalá judikatura (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Městský soud se s žalobní argumentací vypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem. Pokud stěžovatel namítal, že se městský soud nezabýval námitkou týkající se uložené správní sankce spočívající v tom, že se žalovaný měl dostatečně vypořádat s kritériem intenzity skutkových okolností, s jakou došlo v posuzované věci k porušení právem chráněných hodnot a zájmů, kasační soud uvádí, že v tomto ohledu nepřezkoumatelnost rozsudku neshledal. V kapitole 5.2 napadeného rozsudku se městský soud touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že odůvodnění výše uložené sankce splňuje kritéria zákonnosti i přezkoumatelnosti.

[16] Dále Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že jeho úkolem je přezkoumání rozhodnutí a postupu krajského soudu. Je proto na stěžovateli, aby vznesl konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném soudním rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351). Kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského (městského) soudu, je třeba považovat za nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) [viz usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, či rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58].

[17] Stěžovatel ve své kasační stížnosti ve značné části opakuje (a to i doslovně, pouze stručněji) svou žalobní argumentaci; na vypořádání sporných otázek městským soudem

pokračování

reaguje v převážné většině toliko obecně. Jeho kasační stížnost je tak na samotné hraně přípustnosti. Účelem řízení o kasační stížnosti přitom není obšírně vyvracet opakující se argumentaci, kterou se již dostatečně zabýval krajský (městský) soud v napadeném rozsudku (a předním též žalovaný). Zároveň je třeba zdůraznit, že obsah a zevrubnost posouzení věci soudem odpovídá kvalitě a míře konkretizace stížnostních bodů (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Kasační soud tedy stěžovatelovy námitky vypořádal adekvátně tomu, jak konkrétně v nich stěžovatel reagoje na závěry městského soudu.

[18] Podle § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy „[p]ředmětem reklamy zaměřené na širokou veřejnost nesmí být humánní léčivé přípravky, jejichž výdej je vázán pouze na lékařský předpis“.

[19] Podle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy platí: „Reklamou se rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.“ Podle § 5 odst. 1 téhož předpisu „[z]a reklamu na humánní léčivé přípravky se považují také všechny informace, přesvědčování nebo pobídky určené k podpoře předepisování, dodávání, prodeje, výdeje nebo spotřeby humánních léčivých přípravků“.

[20] Městský soud v projednávaném případě zcela správně uzavřel a dostatečně odůvodnil, že stěžovatel zpracoval a zveřejnil reklamu na humánní léčivý přípravek, jehož výdej je vázán na lékařský předpis. Vyšel přitom ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2025, č. j. 21 As 11/2025 - 47, podle kterého platí: „Zákaz reklamy na humánní léčivé přípravky, jejichž výdej je vázán na lékařský předpis, zaměřené na širokou veřejnost podle § 5a odst. 2 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, se vztahuje také na případy, v nichž není v reklamě zmíněn určitý léčivý přípravek, ale je nepochybné, že se týká přípravku vázaného na lékařský předpis.“ Podstatné tedy bylo, že z posuzovaných sdělení stěžovatele uveřejněných na jeho webových stránkách bylo nepochybně zřejmé, že se v nich jednalo o léčivý přípravek vázaný na lékařský předpis [jak uvedl městský soud v bodě 42 rozsudku, na lékařský předpis jsou dle § 39 odst. 2 písm. d) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, vázány všechny humánní léčivé přípravky určené k injekčnímu/infuznímu podání].

[21] V tomto konkrétním případě bylo navíc možné jednoznačně dovodit, že se reklama týkala přípravku Vitamin C Injektapas, který byl jako jediný svého druhu registrován na českém trhu. Posouzení věci by nicméně bylo stejné i ve stěžovatelem odkazované alternativní situaci, v níž by na českém trhu bylo k dispozici více registrovaných přípravků vitamínu C pro infuzní podání. Stěžovatel by se totiž dopustil přestupku i tehdy, pokud by vůbec nebylo možné určit, jakého konkrétního přípravku na lékařský předpis (infuze vitamínu C) se reklama týká. I v takovém případě by totiž platilo, že reklama by se týkala přípravků vázaných na lékařský předpis, která je podle § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy zakázána (viz rozsudek NSS č. j. 21 As 11/2025 - 47, bod 48). Jinými slovy, zákaz reklamy ve smyslu uvedeného ustanovení se nevztahuje pouze na reklamu týkající se určitého (konkrétního) léčivého přípravku (jak ostatně městský soud

srozumitelně vysvětlil zejména v odst. 39 až 41 napadeného rozsudku). Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by městský soud i správní orgány vykládaly pojem reklamy nepřipustně rozšiřujícím způsobem.

[22] Městský soud rovněž nepochybil, pokud vycházel ze závěrů rozsudku Soudního dvora EU ze dne 5. 5. 2011 ve věci C 316/09, *MSD Sharp & Dohme*, který se zabýval výkladem čl. 88 odst. 1 písm. a) 2001/83/ES ze dne 6. 11. 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků, jež je předobrazem české právní úpravy obsažené v § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy. Ve světle závěrů tohoto rozsudku městský soud zcela správně posuzoval, zda měla sdělení stěžovatele reklamní účel. V tomto ohledu byl uvedený rozsudek na projednávanou věc nepochybně použitelný.

[23] Pokud jde o stěžovatelem namítaný zásah do jeho svobody projevu, i s touto argumentací se městský soud zcela dostatečně vypořádal s tím, že v posuzované věci byl tento zásah plně opodstatněn legitimním důvodem, a to omezením vyplývajícím z § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy (viz odst. 46 až 50 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Na skutečnosti, že se stěžovatel dopustil přestupku dle uvedeného ustanovení zákona o regulaci reklamy nic nemění ani to, že jeho cílem bylo rovněž šíření osvěty o účincích infuzní terapie vitamínem C. Podstatné totiž je, že jeho jednání naplnilo znaky přestupku, za který měl být potrestán. V tomto ohledu nepovažuje kasační soud za relevantní ani stěžovatelovy odkazy na články jiných poskytovatelů zdravotní péče či celostátních médií s obdobným obsahem, ať už se jednalo také o zakázanou reklamu nebo o případné povolené šíření osvěty o daném léčivém přípravku, což je nutno posoudit v každé individuální situaci. Jak nicméně zmínil i správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí, právě reklama na Vitamin C Injektapas, resp. na vitamín C pro infuzní podání, je častým důvodem pro uložení sankce za porušení § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy (viz informace o sankcích uložených podle zákona o regulaci reklamy dostupné na webových stránkách <https://sukl.gov.cz>).

[24] Důvodná není ani kasační námitka zpochybňující adekvátnost uložené sankce okolnostem případu. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem městského soudu, že se správní orgány dostatečně vypořádaly se zjištěným skutkovým stavem, posoudily přitěžující i polehčující okolnosti a při stanovení výše pokuty nevybočily z mezí správního uvážení (viz odst. 52 až 56 napadeného rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu